

Boga Júlia

A végtelen utolérése

Szeretném utolérni a végtelenség mélyét, ahol sötétségbe beleborzadva szédülök, s apró csillanások jelennek meg gondolataim zaggyvaságai helyett. Érezni akarom a mindenség szabadságát, a száguldó természet pörgő zivatarát, mikor semmi se számít, s nincs ahová már tovább száguldani. Eggyé akarok válni az alagúttal, amely átkozottul hosszú, s csak a vége jelent fényt. De nincs vég, se kilátás, csak ott kell lenni és benne maradni, s onnan ablakokat vágni saját tudatunkba, s így fényt teremteni életünknek. Túl sok az emlék s azok lenyomatai, nincs hely az új befogadására, megállunk, és ugyanazt a vágyunkat kergetjük eredménytelenül. Megfagyunk s a napsugarak bujdosó árnyékai hívogatnak, de mi észre se vesszük, soha fel se figyelünk a rajtunk kívülre. Fárasztó s kimerítő minden lépésünk, égő gyufaszálakból alkotott szőnyeg a lábunk alatt, s kapkodva élünk meg minden percet, amely mindig egy választás esélye.

Legyen álom, keringő táncokba beleszédült részeges élet, vakmerő s hibátlanul sajgó reggelek, s mikor minden szálla úgy szúr s izgatottan mozgatja szempillánkat, látni kell a száguldó szörnyeket, amelyek az emberek mögött settenkednek. Minden kattogó gondolat a fejünkben egy újabb bolondozó kis mohóság, s mi

ezekre építkezve alkotjuk meg teljes életképünket, amelyet égő sietségünk füstje keretez be. Tévedünk, s könnyes szemmel alszunk-ébredünk, sosincs vége, de kell a kiút, amely ebből a végtelenségből kivezet. Pokol láncai, s kiabálások fölösleges miértjének karcolata az, ami az új áttöréséhez vezet, mindhiába. Könnyecseppek hullnak minden sarokból, gyerekek, öregek, alaktalanok mozaikjai egymásra támaszkodva növekednek, s elhajtva minden borzalmat mosolyukkal dicsőítő gondolatokat közölnek egymással. Eltűnőfélben egy beforratlan seb, megfestett alakok ábrándjai miatt? Akkor hol marad a szárny nélküli, pusztá valóság, amely még fel sem lett fedezve?

Lábunk alól kicsúszott minden, nem is volt, amibe megkapaszkodni. Próbálkozunk megteremteni saját világot, amely nem is méltó a megnevezésre, de mégis valami kell ennek a züllött társadalomnak. Tessék egy sötét, kiábrándító doboz, amelynek a négy sarkába elfér minden létező emberi bűnös képzelet. Van, amikor üresen beszélek, mégis tele vagyok üvöltő, viharos tettekkel, nincsen az a pillanat, mikor jelen lenne minden őszinteség, egy vagyok a dobozból származó bűnök közül, aki kergeti saját örültségének, megváltó békéjének kijáró útját.

Kroki

Érezni kell, amit egymásnak adunk, nem szabad elmenekülni. A levegő is megfagy bennünk, de végig kell állni s játszani, aminek nekifogtunk. Süppedő agyagos föld a lábunk alatt, nedves, párás levegő körülöttünk, s minden csendes. Nyugodtság kering testünkben, s az emberek rohanása, lihegése elhalkul. Kocsi, kémény, gépek füstje egybeolvad, és az égre tekintve csak egy sűrke gombolyagot látunk. Egy bonyodalmas, zűrzavaros, követhetetlen fonaltekercset. Testünkre nehezedett álmok s a remény sugarai már csak egy elszáradt virág káprázatának múló képei. Váratlanul minden megváltozik: a napfelkelte, a mosoly és a szeretet értéke. Felnyíló szempárok a tömeg rengetegében. Búskomor, sötét s zord utakon pislálkozó fények, s bujdosó kis pajkos

emberiség rejtőzködik reszkető falaik között.

Könyörtelen minden esőcsepp s napsugár, mikor az ember szemébe vakít s elhomályosul az élet. Bizonytalan útkeresés, elvesztett idő felkutatása már értéktelen, kutakodás s keresés csak ámítás, visszavagyódás, de nem lehet. Most kell érezni minden kint és gyönyört. A gondolatok egyre hevesebben rúgkapálóznak, annak érdekében, hogy az elvesztett értéket újratermessék. Fájdalommal, türelmetlenséggel és kíváncsisággal vagyunk tele. Mikor megérezzük az üresség érzését, minden érzékünket elvesztjük és csak zuhanást érzünk. Egyfajta zuhanás a semmibe bármilyen segítséget nyújtó kéz nélkül. Fájdalom s búslakodás azért, amiért a jelenben élünk, és siránkozás a múlt s a jövő elvesztése miatt.

Turulmadár szobor (Jankafalva), fotografálta Tóth István AFIAP, ESFIAP

Bocskai István mellszobra (Kisnyégerfalva), fotografálta Fórián Andrea